

Mlčenlivý souboj nad Vltavou

Eva Zirhutová

Šplhali jsme po příkré stráni nad Vltavou, pod námi hluboko řeka, kolem skalky, malá suťová pole, borovice, břízky a habry. Právě jsme si chtěli trochu odpočinout, když tu Martin ukázal na skupinku stromů před námi. Zůstali jsme nevěřícně stát. O místo na kamenité stráni tu „bojovaly“ dva stromy. Vysoká stará borovice a malý podsaditý habr. Větve habru připomínaly tělo mohutného hada. Jedna z nich směřovala přímo k borovici, těsně před ní se rozdvojila a sevřela kmen dva metry nad zemí. Rok po roce se habr víc a víc zarýval do kmene bezbranného stromu. Borovice byla ve velkém nebezpečí, že ji sevření habrových větví zahubí. Podívali jsme se na sebe. *Cožpak má strom rozum? Cožpak může vědět, jak se zbavit stromů ve své blízkosti, které mu ubírají světlo a vláhu na vyprahlé zemi?*

Uplynuly dva roky, na stráň jsme se vypravili znovu. Cestou jsme uzavírali sázky, jak souboj dopadl.

Čekalo nás milé překvapení. Pevné sevření nevydržel habr. Jeho větev rozdělená do vidlice praskla a ležela ztrouchnivělá na zemi u paty borovice. Ta tu stála s větvemi skloněnými nad tichou hladinou široké řeky. Jen hluboká rýha v jejím kmeni byla svědectvím souboje dvou stromů na život a na smrt.